

Desať výziev na ceste k láske

Ako vyliečiť zlomené srdce

ANNA BELLOVÁ

motto

Ako vyliečiť zlomené srdce

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.motto.sk
www.albatrosmedia.sk

Anna Bellová

Ako vyliečiť zlomené srdce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS MEDIA a.s.

Ako
vyliečiť
zlomené
srdce

ANNA BELLOVÁ

*Evanovi a Jessike: Želám vám veľa šťastia
s vlastným zoznamom rodinných dobrodružstiev.*

Prológ

Meškám, meškám na veľmi dôležité stretnutie, spievam si v duchu. Ponáhľam sa: napoly kráčam, napoly utekám. Mám pocit, akoby sa všetko sprisahalo proti mne, len aby som sa nedostala k Josephovi: otravný psičkár s nezvládnutelnými teriérmi na smiešne dlhých vôdzkach, o ktoré som sa takmer potkla, zápcha na ceste z Portsmouthu, takže som stála na každom semafore, a fakt, že som pri jeho dome nevedela nájsť žiadne miesto na parkovanie.

Veľmi sa snažím prísť čo najskôr, lebo Joseph neznáša, keď niekto mešká. Meškanie je na poprednom mieste v zozname vecí, ktoré ho na druhých vytáčajú. Určite povie, že som mala odísť skôr, ale ja som si fakt myslela, že to stihnem.

Nepomáhajú mi ani nízke podpätky. Mám na sebe jedny z tých hlúpych topánok, ktoré sa vám zdajú v podstate ploché, až kým sa nezačnete niekam ponáhľať a nezistíte, že sa tackáte. Mala som si obuť niečo na vražedne vysokých podpätkoch – aspoň by sa zdalo, že mám sexi dlhé nohy.

Konečne zastanem pred Josephovým domom a zazvoním na zvonček. Cez matné sklo na dverách zazriem obrysy jeho postavy, a hoci sme spolu už skoro rok, poskočí mi žalúdok. Dôkaz, že je to láska.

„Ahoj. No konečne,“ povie, keď otvorí dvere.

„Prepáč,“ ospravedlím sa a pobožkám ho v nádeji, že mu tým vynahradím neskorý príchod. „Bola som u kaderničky a skočila som do Waitrose po dezert, ibaže všade boli zápchy a potom som nevedela nikde zaparkovať.“

Pretláčim sa popri ňom, vyzujem si topánky na nízkom podpätku, aby som mu nepoškodila drevenú dlážku, odkráčam do kuchyne a položím nákupnú tašku na dlhý dubový stôl. Poobzerám sa. Čosi sa mi nezdá. Chvíľu mi trvá, kým si uvedomím, že v kuchyni vládne ticho a chlad. Prekvapí ma to, keďže nám mal niečo uvariť na večeru.

„Rozhodol som sa, že na teba počkám, a až potom začnem variť,“ povie, akoby mi čítal myšlienky. Prejde poza mňa ku kuchynskému drezu a starostlivo ako chirurg si umyje ruky. Môj žalúdok si od úľavy vydýchne, že sa ideme hneď pustiť do prípravy jedla. Zomieram od hladu. „Kúpil som len cestoviny a omáčku.“

Som trocha sklamaná. Síce som nečakala, že sa za jeden deň zmení na Jamesa Martina, ale keď navrhol, že by sme mohli zostať doma a niečo si uvariť, predstavovala som si, že s láskou strávi hodiny pri sporáku. V sobotu večer sa vždy ideme najesť do nejakej drahejšej reštaurácie, kde nám naservirujú zhruba toľko ako vrabcovi, takže som sa celý deň tešila, ako sa napchám domácou stravou. Nepredstavovala som si, že to budú cestoviny s omáčkou. Viem, že to budú čerstvé cestoviny s omáčkou z M&S (čo sa týka supermarketov, Joseph je trocha vyberavý), ale aj tak som nespokojná.

Vďakabohu, že som pre prípad núdze kúpila ten cheesecake. Inak by to bola čistá katastrofa.

Snažím sa potlačiť sklamanie a objímam ho okolo pása. Nič ma nerozveselí tak ako pritúlenie a bozk. Pritiahne si ma a ja vdýchnem vôňu jeho vody po holení.

„Čo povieš na môj účes?“ Zakloním sa a trochu švihnem dlhými vlasmi.

„Dala si si z nich odstrihnúť veľa?“ Žmúri na mňa, akoby sa snažil zistiť, čo sa na nich vlastne zmenilo. Možno nič nevidí, lebo stojím tak blízko. Pravdepodobnejšie však je, že je typický chlap, ktorý by si zrejme nevšimol, ani keby som sa dala ostrihať dohola.

„Asi centimeter,“ odvetím a potrasiem nimi.

Na jeho obranu musím povedať, že mám veľmi dlhé vlasy, takže centimeter je ako kvapka vody v mori. Majú však lesk a objem, aký dokáže vytvoriť len kadernička.

„Vyzerajú dobre,“ povie a odtiahne sa odo mňa.

Pochopím to ako narážku, že by som mala vybalit' veci z nákupnej tašky. Vytiahnem cheesecake kúpený pre prípad núdze a vložím ho do chladničky. A naozaj, na vrchnej policike sú tagliatelle z M&S a pohár s omáčkou. Svojho frajera mám prečítaného ako knihu.

„Nedáš si niečo na pitie?“ opýta sa a obráti sa k stojanu s vínom.

Je trochu zamĺknutý, takže uvažujem, či sa ešte hnevá, lebo som meškala. Tmavé kruhy pod jeho očami však prezrádzajú stres. Pravdepodobne celé popoludnie pracoval. V poslednom čase je pod veľkým tlakom, čo mu určite neprospieva.

Dúfam, že príjemný večer mu pomôže trochu sa uvoľniť.

Mohla by som mu dať svoju špeciálnu masáž chrbta alebo, ešte lepšie, mohli by sme si ako vo filme dopriať spoločný kúpeľ so sviečkami a bublinkami v jeho nádhernej viktoriánskej vani s nožičkami.

„Zem volá Abi. Niečo na pitie?“ zopakuje a vytrhne ma z predstáv, v ktorých na sebe nemá nič okrem bublinkovej brady.

„Áno, ďakujem. Kúpila som fľašu chianti,“ poviem, keď vytiahnem víno z tašky, prečítam etiketu a položím ho na stôl.

„Vyslovuje sa to kianti,“ opraví ma.

Trocha očervenením. Pravdaže áno. Ja som hlúpo povedala čianti.

Hravo ma plesne po zadku utierkou, akoby ma chcel upozorniť na školácku chybu, a potom mi vezme fľašu z rúk.

Skôr ako som sa zoznámila s Josephom, domnievala som sa, že vína sú červené, biele a ružové, ale on sa ma postupne snaží vzdelávať. Toto *kianti* som však kúpila len preto, lebo bolo zlacnené na polovicu a získalo nejaké ocenenie.

Chvíľu si ho prezerá. „Vyzerá, že to bude dobrý ročník,“ vyhlási a začne ho otvárať drahou vývrtkou, s ktorou vôbec neviem narábať.

Poteší ma, že ho otvára, čo znamená, že prešlo aspoň etiketovým testom. Sadnem si k stolu.

„Uvažovala som o tom, že budúci mesiac budeme mať výročie,“ poviem, aby som ho trocha rozveselila. „Napadlo mi, že by sme mohli ísť na víkend niekam preč. Napríklad na vidiek, do kúpeľov alebo do nejakého pekného mesta. Čo tak Bath alebo York?“

Snažím sa to predostrieť, akoby o nič nešlo – akoby to nebola jediná vec, nad ktorou uvažujem už od minulého týždňa, keď mi to prvý raz zišlo na um.

„Kedy to je?“

„Kedy?“ zopakujem prirýchlo a príliš piskľavým hlasom.

Som šokovaná, že nevie, ale muži si nikdy nedokážu zapamätať také veci, no nie?

„Dvadsiateho marca.“

„Hm... V ten víkend má mama narodeniny a príde aj sestra. V nedeľu tuším ideme niekam na obed.“

„Aha,“ vzdychnem si. Snažím sa nebyť príliš sklamaná.

Máme prvé výročie a ja som z toho fakt nadšená. Ešte nikdy som s nikým nechodila tak dlho, takže som z toho chcela niečo vyťažiť. Už som preňho našla dokonalý darček a objednala som aj špeciálne blahoželanie s našou fotkou.

„Prepáč,“ povie a pokrčí plecami.

Až po chvíli si uvedomím, že nenavrhol, aby sme sa niekam vybrali inokedy, ani aby som na ten nedeľný obed s rodinou, ktorú ešte nepoznám, išla s ním.

Nevšímam si varovné znamenia a neohrozene pokračujem.

„Čo keby sme vyskúšali aspoň nejaký jednodenný wellness?“

Už nás vidím v zladených mäkučkých županoch. Zdvihnem zrak a zistím, že otvára fľašu vína tak sústredene, akoby od toho závisel jeho život. „Alebo by sme mohli ísť ako vždy na večeru... alebo len na pohárik,“ dodám. Nedokážem sa tej predstavy vzdať. Hlas mi slabne.

Keď vytiahne zátku, ozve sa zvuk podobný mľasknutiu, zdôrazňujúci ticho, ktoré sa rozhostilo v miestnosti. Sledujem, ako s kamennou tvárou nalieva víno do dekantéra.

„Alebo nemusíme robiť vôbec nič. Je to len výročie. Nič podstatné.“ Lutujem, že som s tým vôbec začínala.

„Abi,“ povie, obráti sa ku mne a oprie sa o príborník. Žalúdoč sa mi obracia zo samých nesprávnych dôvodov. „Musíme sa porozprávať.“

Prvá kapitola

Tri týždne, šesť dní a neznámy počet hodín odvtedy, ako mi moja životná láska pošliapala srdce...

Pozriem na priveľké hodiny na stene v kancelárii a mám pocit, že ukazujú štyri hodiny. Ihneď si to musím overiť na obrazovke počítača, aby som sa ubezpečila, že vidím dobre. *Štyri hodiny?* Ako sa to stalo? Podarilo sa mi prežiť sedem hodín v práci bez sĺz! Okej, skoro bez sĺz, ale vzlykanie na záchode sa nepočíta, lebo to bolo počas obedovej prestávky.

Moja radosť z toho, že som prežila celý deň v práci, asi vyznieva trochu pateticky. Väčšina normálnych ľudí to zvláda každý deň. Dnes som však v práci prvý raz odvtedy, ako sa so mnou Joseph pred mesiacom rozišiel.

Mám šťastie, že pracujem ako grafická dizajnérka v dynamickej reklamnej agentúre a môj šéf je presvedčený, že práca z domu povzbudzuje kreativitu. Moju síce za posledné týždne veľmi nepovzbudila, ale aspoň som sa mohla vyžívať vo vlastnej sklúčenosti. Nevedela som si predstaviť nič horšie ako vyzliecť sa z hrozného pyžama alebo zvládať bežné činnosti, napríklad každodenné sprchovanie a umývanie vlasov. Fakt nechápem, ako ľudia so zlomeným srdcom, ktorí nemôžu pracovať z domu, zvládajú chodiť každý deň do práce.

Neuveriteľné, že tu sedím s umytými vlasmi v čerstvo vypratých šatách a vydržala som o celých sedem hodín dlhšie, ako som si myslela.

Nerada to priznávam, ale moja najlepšia priateľka Sian mala pravdu. Prospelo mi to. Nebudem jej to však vešať na nos, lebo by mi s tým nedala pokoj.

Rada by som sa tvárila, že som dnes prišla do práce z vlastnej vôle – že som sa zobudila s pocitom, že som už o krôčik bližšie k tomu, aby som sa zmierila s tým, že Joseph – moja životná láska – sa so mnou z ničoho nič rozišiel. Pravdou však je, že šéf mi dal veľmi jednoznačne najavo, že musím prísť nielen preto, lebo moja práca – ako sa vyjadril – „pokrivkáva“, ale aj preto, lebo sa dnes budeme fotiť. Dnes je deň, z ktorého mám strach aj za normálnych okolností, nieto ešte s opuchnutými červenými očami, lebo som si celé týždne išla vyplakať srdce.

„Si na rade, Abi,“ zavolá na mňa môj šéf Rick, keď kráča popri mojom pracovnom stole.

„Skvelé,“ zamrmlam, predstierajúc nadšenie. Zo vstupnej haly ku mne celý deň doliehal krik, ktorý vôbec neutíšil moje obavy.

Rick neznáša firemne pôsobiacie fotografie a trvá na tom, že naše fotky na webe musia byť nielen aktuálne, ale aj odrážať, že práca v našej agentúre je tá najväčšia zábava na svete.

Tento rok sa prekonal. Myslela som, že je to skorý prvoaprílový žart, ale ukázalo sa, že to myslel celkom vážne. Do vstupnej haly dal umiestniť trampolínu (takú, aká špatí záhradu asi všetkým, čo majú deti) a natiahol za ňu zelené plátno z nášho štúdia. Pointa je, že máme veselo vyskakovať do vzduchu a na pozadí bude sýtomodrá letná obloha, ktorú tam dorobia neskôr.

Hrozne sa bojím výšok a pri predstave skákania na trampolíne mi naskakujú zimomriavky.

„Buď taká dobrá a poď so mnou. Pozrieš sa na Gilesa, a keď s ním Seb skončí, môžeš ho rovno vystriedať.“

Prikývnem, vstanem a vyjdem za ním z kancelárie do vstupnej haly, ktorú máme spoločnú so šiestimi ďalšími firmami. Akoby nestačilo, že sa musím totálne strápnovať pred svojimi kolegami, hoci sa trasiem od strachu, potľka sa tam aj kopa ďalších ľudí.

„Som rád, že si späť, Abi. Mrzí ma, že sme museli využiť formálnu cestu a napísať ti list,“ povie Rick a mávne rukou, akoby chcel naznačiť, že keď mi poslali list, v ktorom stálo, že ak sa nespamätám a neukážem v práci, budem čeliť disciplinárnemu konaniu, v skutočnosti o nič nešlo. Poriadne ma to vydesilo. „Vieš, ako je to v poslednom čase na oddelení ľudských zdrojov. Všetko treba riešiť formálne.“

„To je v pohode. Aj tak už bolo načase, aby som sa ukázala v kancelárii.“

Čo sa týka prijatej pošty, ten deň bol fakt najhorší. Dostala som nielen list z oddelenia ľudských zdrojov, ale aj oznámenie od prenajímateľa bytu, že mi od budúceho mesiaca zvýši nájomné. To ma ešte viac povzbudilo, aby som sa vrátila do práce, lebo teraz som si už naozaj nemohla dovoliť o ňu prísť.

Zídeme po bielom točitom schodisku, ktoré lemuje vstupnú halu. Keď uvidím trampolínu, na ktorej veselo poskakuje môj kolega Giles, rozbúcha sa mi srdce.

„Bude super, keď dáme na web tieto nové fotky,“ pokračuje Rick. „Len pre prípad, že by sa o našu firmu začali zaujímať ľudia zo Spinnaker Tower.“

Prikývnem a dúfam, že moje fotky nebudú natoľko príšerné, že ich odstratia. Naša firma sa snaží získať zákazku na výrobu reklamných materiálov pre miestnu turistickú atrakciu Spinnaker Tower v nádeji, že to bude odrazovým mostíkom k ďalším

úlohám od materskej firmy, ktorá vlastní rôzne známe miesta po celej krajine.

„To je skvelé. Vyskoč ešte raz,“ zakričí Seb, náš obvyklý fotograf na voľnej nohe.

Vojdem do vstupnej haly a s obavami pozriem na Gilesa. Giles má takmer dva metre a hrozí, že každú chvíľu narazí hlavou do stropu.

Stačí mi len pohľad na kolegu, a už sa mi krúti hlava. Zovriem zábradlie, aby som sa trocha upokojila. Ako to mám zvládnuť, preboha?

„Super. Vďaka, Giles,“ povie Seb.

Podíde k laptopu a prezrie si svoju prácu. „Sú dokonale. Si na rade, Abi. Neprekážalo by ti, keby som si ešte odskočil po kávu?“

„Nie, nie, nemusíš sa ponáhľať,“ odvetím s pocitom, že mi na poslednú chvíľu odložili opravu.

„Bolo to úžasné,“ vyhlási Giles, obuje si tenisky, zohne sa a začne si zaväzovať šnúrky.

„Vyzeral si, akoby si sa dobre zabával.“

„Nuž, také bolo zadanie od Ricka.“

Obaja pozrieme na nášho šéfa, ktorý si šiel medzitým zaskákať na trampolínu. Majstrovsky dopadá na zadok a prehadzuje sa z brucha na chrbát a naspäť. Vôbec ma tým neupokojuje.

„Mimochodom, ako sa máš?“ Giles súcitne nakloní hlavu.

„Fajn,“ zaklamem.

„Som rád, že si sa vrátila do práce a ideš ďalej.“

„Vďaka.“

„Vôbec ti neprospievalo, keď si bola celý čas zatvorená doma v byte. Najlepšie je niekam vypadnúť.“

Prikývnem, hoci s ním nesúhlasím. Keby mi Rick nepokazil radosť tým listom, dokázala by som zostať doma navždy. Vďaka revolúcii, ktorú spôsobila možnosť nakupovať na internete,

a všetkým možným donáškovým reštauráciám som vôbec nemusela vychádzať von. Odkedy sa so mnou Joseph rozíšiel, múry svojho bytu som opustila iba dva razy: v jednom prípade som naliehavo potrebovala alkohol a v druhom som si zabudla objednať toaletný papier.

„Mimochodom, čo máš v pláne tento víkend?“ opýta sa Giles.

„Hmmm.“ V zúfalstve zdržiam a snažím sa niečo si vymyslieť. „Tuším niekam idem s kamoškou Sian.“

„My s Laurou ideme s niekoľkými kamošmi na bicykli na ostrov Hayling. Ak chceš, môžeš sa pridať. Trasa vedie po rovine, takže je hrozne ľahká. Viem, že Laura by bola rada, keby mala ženskú spoločnosť.“

O tom nepochybujem. Gilesova trpezlivá manželka sa dá vždy nahovoriť na nejaké dobrodružstvo spolu s jeho kamošmi, ale ísť na bicykli z Portsmouthu na Hayling je niečo, čo by som neurobila, ani keby som sa cítila ako majsterka sveta.

„Ďakujem za pozvanie,“ poviem s chabým úsmevom, „ale nemám bicykel.“

„To nie je problém. Kamoš má obchod s bicyklami a určite by ti na jeden deň požičal nejaký ojazdený.“

Doriti. Prečo som mu nepovedala pravdu? Naposledy som tuším sedela na bicykli s pomocnými kolieskami.

„Sian sa nerada bicykuje,“ zaklamem, „takže z toho asi nič nebude, ale aj tak vďaka.“

Giles vstane.

„Okej, ale ak si to rozmyšľáš, pošli mi esemesku.“

„Okej.“ Dobré viem, že to neurobím.

„Tak...“ Keď Giles stojí, musí sa ku mne nakláňať. „Čo vravíš na Linz?“

Ach, Linz. Kolegyňa dizajnérka Hayley odišla pred niekoľkými týždňami na materskú, a kým som hibernovala, na jej miesto

nastúpila Lindsay. Zoznámili sme sa dnes ráno a odvtedy sa jej snažím vyhýbať. Linz je jednou z tých báb, čo ustavične sršia energiou a dobrou náladou, akoby si pichali kávu rovno do žily. Aj za normálnych okolností by som z nej bola zmätená a v súčasnom stave ju jednoducho neznesiem.

„Pripadá mi...“ hľadám to správne prídavné meno, „optimistická.“

Na Gilesovej tvári sa zjaví široký úsmev. „Aj tak sa to dá povedať. Zdá sa, že v tvojej neprítomnosti sa tu celkom zabývala.“

Chcem sa ho opýtať, čo tým myslí, no vtom sa k nám vráti Seb.

„Tak teda, Abi, pusťme sa do toho,“ povie.

Giles mi ukáže dva zdvihnuté palce, akoby ma chcel podporiť, a vykročí hore schodmi. Nervózne si vyzujem topánky.

„Vyskoč na trampolínu a ja cvaknem zopár skúšobných záberov, aby som vedel, či som spokojný so svetlom.“

Znie to tak ľahko. Cítim, ako sa mi na čele zbierajú kropaje potu. Srdce mi tlčie ako splašené.

„Určite je bezpečná?“ opýtam sa a rukami zovriem okraj trampolíny. „Nebýva zvyčajne okolo nej sieť, aby človek nevypadol?“

„Hej, ale teraz ju nemôžeme použiť, lebo by nám pokazila zelené plátno a navyše by som ju mal aj pred objektívom. Neboj sa, nič sa ti nestane. Za celý deň sme nemali žiadny problém a všade navôkol sú žinenky, keby si sa náhodou nechala uniešť.“

To určite nehrozí.

Nohy sa mi trasú ako huspenina, ale obava, že ma kolegovia vysmejú, lebo sa neodvážim skákať na trampolíne, je teraz väčšia ako môj strach z výšok.

Vyleziem na trampolínu asi tak ladne ako veľryba a ocitnem sa na všetkých štyroch. Bojím sa postaviť.

„Tak, a teraz vstaň, aby som mohol skontrolovať svetlo.“

Obrátim sa k Sebovi a zistím, že Rick stojí rovno vedľa neho. Široko sa na mňa usmeje a ja zo skúsenosti viem, že sa z toho nijako nevyvlečiem. Keby som mu povedala pravdu, vzal by si do hlavy, že ma musí vyliečiť zo strachu z výšok. Pravdepodobne by sa ma pokúsil nahovoriť na zlaňovanie, base jumping zo strechy budovy alebo niečo podobne absurdné a adrenalínové.

Pomaly sa pozvievam na nohy a nahováram si, že keď môžu na trampolíne skákať malé deti, dokážem to aj ja.

„Super, to je skvelé. Zdá sa, že môžeme ísť na to,“ zakričí Seb od laptopu. „Keď budeš pripravená, začni skákať.“

Pozriem na Ricka, ktorý zo mňa nespúšťa zrak, zľaknem sa, že odhalí moje tajomstvo, a tak začnem poskakovať. Nemôžem uveriť, že cítim, ako sa moje chodidlá odliapajú od trampolíny. Skáčem síce len do výšky niekoľkých centimetrov, ale predsa.

Svaly na nohách mám stuhnuté, lebo som sa v poslednom čase veľmi nehýbala, a tuk prevísajúci cez džínsy sa mi trasie.

„Snaž sa zdvihnúť ruky do vzduchu, akoby si niečo vyhrala.“ Rick mi ukazuje, čo má na mysli, a ja takmer stratím rovnováhu. „Vyzeráš, akoby si sa pripravovala na pád.“

Presne to robím.

Ešte niekoľkokrát poskočím, ale čím väčšmi sa snažím skoodinovať pohyby rúk a nôh, tým horšie grimasy strúham. Určite vyzerám, akoby som mala zápchu.

„Snaž sa myslieť na niečo, z čoho si šťastná,“ navrhuje Seb.

Ihneď si spomeniem, ako sme s Josephom ležali v mojej posteli týždeň predtým, ako sa so mnou rozišiel. Bola som nahá a on si ma pritiahol, uhladil mi strapaté vlasy a začal mi kresliť prstami po rukách. Nikdy som nebola taká šťastná a spokojná ako v tej chvíli. Preto ma tak zaskočilo, keď sa so mnou o týždeň neskôr rozišiel, čím mi zlomil srdce.

Úsmev mi zmizne z tváre a cítim, že ma v očiach štípu slzy. Nemôžem sa rozplakať v práci a už vôbec nie pred šéfom v situácii, keď každý môj pohyb zachytáva fotoaparát.

„Skvelé, ide ti to výborne,“ pochváli ma Rick.

Bojím sa pomyslieť, ako asi vyzerám. Vďaka bohu, že som si obliekla vyťahany svetrík s veľkým golierom. Dnes ráno som si ho na seba dala, aby som zakryla zopár kíľ navyše, ktoré sa mi usadili na bruchu počas hibernácie, ale teraz dúfam, že mi skrýva aj hrud'. Keďže ma nikto nevaroval pred trampolínou, prsia mi nespávajú športová podprsenka, takže si lietajú, ako sa im zachce.

„Okej,“ zakričí Seb. „Môžeš prestať.“

Som taká rada, že moje trápenie sa skončilo a prežila som, že ani nemyslím na to, ako prestať. Pri dopade jednoducho vystriem nohy a cítim, ako strácam rovnováhu. Rútim sa nebezpečne blízko k okraju a som si istá, že padnem rovno na hubu.

„Pozor,“ vyhrkne Rick, skočí na žinenu a vystrie ruky, aby som nespada.

Podarí sa mu odvrátiť môj pád a zastaviť ma, skôr ako pristanem rovno na ňom. Bože, to mohol byť trapas. Mohla som sa zvaliť rovno na svojho šéfa, ale on tomu zabránil, lebo ma chytil za kozy.

Ach, doriti, môj šéf ma drží za kozy.

Ruky mi pritíska rovno na moje d'čka a len vďaka tomu som naňho nespada. Snažím sa od neho odtiahnuť, ale neviem nadobudnúť rovnováhu a tackám sa k nemu, akoby som chcela, aby si ma podržal dlhšie.

Prečo sa neodtiaha?

Akoby si ani nevšimol, kde má ruky. Zrejme sa mu uľavilo, že som neskočila na ňom a nerozpučila ho tými kíľami navyše, ale hádam len cítim, za čo ma drží? Stíska ma tak tuho, až mám pocit, akoby som na sebe mala Madonninu slávnú špicatú podprsenku.

„Si v pohode?“ opýta sa. „To bol ale záver!“

„Hm, hej, bolo by lepšie, keby...“

Keby si už konečne odtiahol paprče, túžim skríknuť, ale šéfovi to do očí jednoducho povedať nedokážem.

„... keby som... sa trocha viac vystrela.“

Rick sklopí zrak na svoje ruky a zhrozene vytreští oči.

„Ááá!“ Odstrčí ma od seba tak prudko, až pristanem na zadku a trocha nadskočím.

Ruky má ešte stále vystreté pred sebou. Zdá sa, že to, čo sa práve stalo, ho vydesilo rovnako ako mňa.

„Ďakujem, že si ma zachytil,“ zamrmlm v rozpakoch. Skĺznem z trampolíny v zúfalej snahe stáť opäť na pevnej zemi a čo najrýchlejšie sa vzdialiť od Ricka.

„V pohode,“ vyjachce, konečne spustí ruky a odkráča na poschodie. Hanbí sa tak veľmi, že mi ani nepozrie do očí.

Len čo stojím na pevnej zemi, podídem k Sebovi, ktorý hľadá do laptopu a unikal mu celý prsný incident.

„Nie sú najhoršie,“ povie.

Zažmúrim na miniatúrne obrázky a zhrozene sa odtiahnem.

„Ale nie sú ani dobré,“ odvetím.

Nemôžem uveriť, že to som naozaj ja. Takmer sa nespoznávam. Pod očami mám obrovské tmavé kruhy a moje tmavohnedé vlasy po lakte sú pochlpené a strapaté. Vyzerám, akoby som dostala elektrický šok. Čierny svetrík a džínsy, ktorými som chcela zakryť porozchodové kilá, vyzerajú skôr nevkusne ako lichotivo. Pôsobím, akoby som strávila celú noc na rockovom koncerte.

„Nie sú také dobré ako minuloročné,“ zhodnotí diplomaticky Seb, „ale ani najhoršie, aké som dnes videl.“

Znova sa zadívam na miniatúry v nádeji, že zbadám aspoň jednu dobrú fotku, ale všetky vyzerajú, akoby som prišla na konkurz do zombie filmu.

„Neboj sa, budúci rok naplánujeme niečo rovnako zábavné,“ povie Seb.

„Niečo, na čo sa môžem tešiť,“ dodám uštipačne.

Usmeje sa na mňa a prihovori sa svojej ďalšej obeti, vedúcej kancelárie Pat. Hoci minulý rok oslávila šesťdesiatku, nedáva najavo žiadny strach. Práve naopak, zloží si okuliare, vyzuje topánky a ochotne vylezie na trampolínu. Dívam sa, ako párkrát skusmo poskočí a ladne vyletí do vzduchu.

Tento rok vyhrám súťaž o najhoršiu fotku.

Obujem si topánky a pomaly sa vrátim k stolu. Nemám náladu ďalej pracovať, a tak vypnem počítač. Je piatok a o chvíľu končím.

„Ako ti vyšli fotky?“ opýta sa Fran, ktorá má stôl oproti mne, keď popri nej prechádzam. Dúfala som, že sa odkradnem bez toho, aby si ma niekto všimol.

„Mohli vyzeráť aj lepšie. A čo tvoje?“

„Boli okej,“ odvetí, vstane a vezme do rúk kávový hrnček. „Aspoňže som nemusela skákať na tej sprostej trampolíne.“

„Ako si sa z toho vyvliekla?“ Bola aj taká možnosť?

„Vieš,“ povie a nakloní sa ku mne. „Použila som malé nevinné klamstvo.“

„Aha...“ zamrmlam v nádeji, že zistím, ako sa vyhnem budúcoročnému foteniu.

„Povedala som Sebovi, že som tehotná.“

„Čože?“ vyhrknem s istotou, že som zle počula.

„Povedala som mu, že čakám dieťa a nemala by som skákať.“ Pokrčí plecami, akoby bolo celkom normálne vymýšľať si v práci tehotenstvo.

„Čo ak sa to dozvie Rick?“

„Požiadala som ho, nech to nikomu nevraví, lebo čakám až do tretieho mesiaca, kým to oficiálne oznámim, a nabudúce mu poviem, že išlo o planý poplach alebo som potratila.“

Zhíkнем, akoby privolávala smolu na svoje budúce deti.

„Keď som videla, že Linz tu pobehuje ako pojašená opica, zhodnotila som, že to nie je nič pre mňa. Vieš, že na sebe nemala ani podprsenku, a aj tak si zaskákala?“ Znechutene pokrúti hlavou.

„Štetka,“ prehodím. Kolká irónia, že Fran sa v tomto rozhovore pohoršuje nad chýbajúcou podprsenkou. „No, musím bežať.“

„Okej, pekný víkend!“

„Aj tebe,“ odvetím, zakývam jej a doslova vybehnem na požiariarne schodisko. Tú trampolínu nechcem už v živote vidieť.

Ovanie ma čerstvý vzduch a v myšlienkach sa vrátim k fotkám, ktoré som pred chvíľou videla. Viem, že posledné týždne boli pre mňa náročné, ale neuvedomila som si, že na mne zanechajú aj fyzické stopy.

Náhľivo kráčam domov a cestou preklínam Josepha a jeho príhovor v štýle „podľa mňa nechceme od života to isté“, ktorým ukončil náš krásny vzťah. Predtým som bola normálna, príčetná osoba, ktorá dokázala ráno vstať z postele bez toho, aby sa rozplakala pri pohľade na škatuľu cereálií s odtlačkami jeho prstov.

Uplynuli už štyri týždne a zatiaľ som sa z rozchodu s ním očividne nespamätala. Práve naopak, mám pocit, že čím dlhšie nie sme spolu, tým väčšmi mi chýba.

Ponáhľam sa domov v zúfalej túžbe niekam zaliezt' a ďalej žialiť. Vyletím po schodoch k vchodovým dverám do bytovky. Inokedy by som sa aspoň na okamih zadávala na lúku lemovanú stromami a more, ale dnes nie. Dnes sa chcem len čo najskôr utiahnuť do súkromia svojho bytu.

Odomknem dvere a do nosa mi ihneď udrie zápach. Kombinácia zatuchnutého vína a čínskeho jedla.

Vojdem do obývačky a mám pocit, akoby som ju videla prvý raz v živote. Vnútri to vyzerá, ako keď tínedžer prvý raz zostane